

# Ooit een serveerster met ballet

ZIERIKZEE - Van Wil Kramer-de Groot is bekend dat zij het hart op de tong draagt en dat ze niet zo heel zachtzinnig met de leerlingen van haar dansschool omspringt. Ze is er niet minder populair om. Van Burgh tot Bru heeft ze honderden voeten aan het dansen gebracht. Wil Kramer, die op haar twintigste zei, dat ze nooit meer wilde dansen, omdat ze het spuug- en spuugzat was, kwam op die uitspraak terug.

Ze werd 2 februari 1940 in Rotterdam geboren als dochter van een dansleraar. Haar moeder was danslerares. Over die tijd: „Het was natuurlijk niet zo'n jofele tijd om geboren te worden en vooral niet in Rotterdam. Mijn ouders hadden het geluk dat ze toen een kleine dansschool hadden. Die school was gewoon bij ons thuis in Rotterdam-Zuid. Er kwamen veel mensen van het platteland op les, uit de buurt van Rotterdam. Ze betaalden met etenswaren zoals spek, bruine bonen en aardappelen. Zo zijn wij de oorlog doorgescharreld”.

Wil bleef enig kind en bleek al heel jong aanleg te hebben voor dansen. Op vierjarige leeftijd stuurden haar ouders haar op les bij de toen bekende balletlerares Cobie Kloet op de 's Gravendijkwal.

Na de oorlog zetten haar ouders een grotere dansschool op. Wil: „Mijn ouders kregen het gebouw Spes in Zuid, met in neonletters mijn vaders naam Freddie de Groot er op. De school was bekend in Rotterdam en omstreken”. In de lagere schoolleeftijd volgde Wil balletlessen bij danseres Corrie Hartong, vier keer in de week. Toen die de Engelse dansleraar Leo Kersley aantrok, werd ze definitief in het spoor naar een danstoekomst gezet. Hij raadde haar aan, onmiddellijk een geëigende opleiding te volgen.

## Stijldansen

Wil: „Mijn moeder maakte zelf al die prachtige wijde tulen jurken die ik nodig had. Naast het balletdansen hielp ik mijn ouders in de dansschool en ik deed mee aan amateurwedstrijden stijldansen. Het lijkt ongelooflijk, maar mijn ouders hebben me nooit gedwongen. Ik ben op eigen initiatief met mijn zeventiende jaar naar het Koninklijk Conservatorium in Den Haag gegaan, want

daar was een goede balletopleiding. Het was een gecombineerde dagopleiding van ballet met mulo. Dat was toen nieuw in Nederland. Naast de gewone theorievakken kregen we dansgeschiedenis, anatomie en alles wat met dans te maken heeft. Mijn ouders hadden ondertussen hun school uitgebreid. Toen ik twintig

was slaagde ik voor mijn opleiding. Mijn vader kreeg in dezelfde tijd het advies om vanwege zijn gezondheid met dansen te stoppen”.

*Volgde zijn dochter hem op?*

Hoofdschuddend: „Ik zag het niet zitten, ik durfde het niet aan. Mijn ouders moesten tot hun grote teleurstelling de school verkopen. Ik was dat

dansen spuugzat, zo maar opeens. Mijn ouders trokken naar Zeeland, waar we altijd al op vakantie naar toe gingen. Ze kochten in Elkerzee de oude malerij met molen 'De Lelie'. Ze lieten een gebouw erbij zetten en begonnen een hotel-café-restaurantbedrijf”.

Wil bleef in Rotterdam en ging in een



WIL KRAMER-DE GROOT IN ZIERIKZEE

Wil Kramer-de Groot, danslerares.

# opleiding

winkel werken. Na een poosje kreeg ze de opdracht naar Zeeland te komen en te helpen in het restaurant, want de zaak liep goed. Na een snel eerste huwelijk en een even snelle scheiding trouwde ze in 1964 met Adri Kramer. „Onder de naam Kramer ben ik bekend geworden”, zegt ze, „en daar ben ik trots op”.

*Restaurant „De Lelie” had dus een serveerster met een volledige balletopleiding?*

„Ja, zo was het,” vervolgt ze, „ik deed alle voorkomende werkzaamheden. Ik was serveerster en schoonmaakster. Aan de overkant van de weg

worden één keer per jaar audities gehouden voor het conservatorium in Den Haag. Daar hoorde ik dus over de RAD. Tegenwoordig moeten kinderen die op het conservatorium toegelaten worden al in groep zeven of acht van het basisonderwijs naar de balletafdeling. Ze worden dan in Den Haag ondergebracht in een pleeggezin. Als je als dansleraar aangesloten bent bij de Royal Academie of Dancing, dan heb je de bevoegdheid jonge talentjes die basis-balletopleiding zelf te geven. Dat betekent, dat die kinderen dan niet uit huis geplaatst hoeven worden. Ik kan ze hier opleiden tot ze oud genoeg zijn om zelfstandig naar de grote stad te gaan. Ieder jaar moet er een examen afgelegd worden onder leiding van een Engelse examiner. Elke maand moet ik één dag naar Eindhoven voor een cursus van de Royal Academie voor de vakken anatomie, dansgeschiedenis en eigen vaardigheid en ook ik moet daar examen in doen”.

## VROUWEN op schouwen

kwam een stuk grond vrij. Mijn vader kocht het erbij. Er werden barakken opgezet voor personeel dat aan de Brouwersdam kwam werken. Dus altijd werk volop. In 1965 ben ik met mijn gezin in Zierikzee gaan wonen. In 1970 moest mijn vader, weer om gezondheidsredenen, 'De Lelie' verkopen en in 1974 is hij overleden. Het hele danswereldje raakte in het vergeetboek”.

## Sneeuwbaaleffect

Op een dag echter kregen mevrouw Kramer en haar moeder het verzoek om wat danslessen te geven aan een groepje uit Scharendijke. Het hoefde maar één avond in de week. „Mijn moeder vrolijkte daarvan op”, zegt ze, „dus ik deed mee. De lessen kregen een sneeuwbaaleffect. We werden steeds meer gevraagd. Mijn kinderen werden groter en ik ging weer balletlessen geven. Mijn oude liefde - het dansen - kwam weer helemaal terug. Ik ging naar dorpshuizen op het eiland en ik ging les geven aan de muziekschool. Mijn man kreeg werk aan de Brouwersdam en we gingen weer naar Scharendijke. In 1986 verhuisden we weer naar Zierikzee om onze dansschool op te zetten”.

*Er volgde een nieuwe studie?*

Mevrouw Kramer: „Vier jaar geleden ben ik in aanraking gekomen met de Royal Academie of Dancing (RAD), via een balletschool in Goes. In Goes

## Termen\*

Mevrouw Kramer vertelt dat de Royal Academie of Dancing op het niveau van de prima ballerina ligt. De beroemde danseres Margot Fonteyn is er voorzitter van. „Voor de kinderen is het wel eens lastig”, vervolgt ze, „eerst moeten ze de basistermen in het Frans leren, want de oorspronkelijke termen zijn in die taal. Als ze echter op professioneel niveau verder willen, dan moeten ze plotseling in het Engels overgaan. Engeland is nu eenmaal het balletland”.

*Hoe ging het verder met het stijldansen?*

„Wat ik nooit verwacht had gebeurde”, lacht ze. „Een van mijn zonen wilde dansleraar worden. Net in de tijd dat ik aan 'afbouwen' ging denken. Ja wat doe je dan - toch wel leuk de derde generatie dansers - je helpt hem zo goed je kan. Om te proberen hebben we een gebouw gehuurd, want het was toch wel een risico. We moesten afwachten of de mensen naar Zierikzee wilden komen. Maar ze kwamen, de afstand bleek geen belemmering te zijn. Zo ben ik toch mijn hele leven blijven dansen”.